

Разшетала се Новаковата булка, извела коня, оседдала го, а на седлото сложила дисаги, пълни съ хлѣбъ и сушено месо. Да не изгуби дебелия Новакъ сили, ако огладнѣе.

Дигналъ се голѣмиятъ юнакъ, сѣкашъ отъ земята планина се поклатила, опасалъ боздуганъ, възседналъ коня.

— Сбогомъ, булка!

Опналъ съ една ржка юздитѣ, а съ другата извадилъ парче месо отъ дисагитѣ. Да си хапне — време да не губи!

— Богъ съ тебе! дигнала ржка булката, прекръстила се.

Като черенъ облакъ летѣше вече дебелиятъ Новакъ надалечъ. Три дни яздѣлъ. Дисагитѣ се мѣтали праздни на седлото, кога стигналъ широкото опустѣло поле.

Лежало полето като хилавъ мъртвецъ. Птичка не прилитала надъ него, жива душа не се мѣркала.

— Хей! провикналъ се дебелиятъ юнакъ, де си ти, черенъ арапино, да те видятъ очитѣ ми.

Гласа му забумтялъ като въ праздна бѣчва, повторилъ и отминалъ на далече. Дочулъ го черниятъ арапинъ. Отъ дрѣмка се събудилъ. Гледалъ — нищо нѣма, а се гърми, буботи, сѣкашъ идѣлъ градоносенъ облакъ. Възседналъ коня, препусналъ.

На среща му се задалъ дебелия Новакъ. Той гледалъ страшно и ровѣлъ изъ дисагитѣ си, парче хлѣбъ да намѣри — нѣмало.

— Хей, викналъ тогава, черъ дяволо, — да те хласна между дветѣ очи, ще прогледнешъ ли? Искамъ хлѣбъ да си взема отъ твоитѣ дисаги, безъ да ме видишъ.